

Ruskomäntypistiäinen – tuhoalueiden hoitovinkit

- Tuhoalueiden kasvatusvaiheen metsissä (taimikot, nuoret kasvatusmetsät ja varttuneet kasvatusmetsät) ei pidä ryhtyä hätiköityihin avohakkuisiin, koska pahaltakaan näyttävä puusto ei kuole yksittäisiä jo muutenkin heikentyneitä puita lukuun ottamatta. Mahdollisesti kuolleet puut olisi hyvä hakata pois, etteivät seuraustuholaiset (ytimennävertäjät ja pikikärsäkkäät) pääse leviämään kuolleista puista eläviin puihin.
- Taimikoiden hoitoa mäntyvaltaisissa taimikoissa toukkien syödessä neulasia tulisi lykätä nyt, koska toukat voivat kiivetä kaadetuista puista pystypuihin ja lisätä syöntiä niiden neulasissa.
- Mahdolliset mäntytaimikon harvennukset kannattaisi ajoittaa lokakuun jälkeiseen aikaan, jolloin muninta on jo tapahtunut. Tällöin munitut oksat ja neulaset kaatuvat maahan ja kuivuessaan ja näivettyessään niissä ei muninta ensi keväänä kehity toukiksi. Vastaava asia on myös harvennushakkuissa. Monisärmiövirus voi tappaa toukat, mutta sen havainnointi voi olla vaikeaa. Monisärmiöviruksen tuhotessa toukat niistä ei tule aikuisia lentäviä pistiäisiä, jotka parveilisivat syksyllä ja munisivat uusia toukanmunia neulasiin.
- Pahasti syödyn vanhan uudistuskypsän puuston avohakkuulle ei ole mitään esteitä. Vanhan uudistuskypsän puuston kasvu on jo muutenkin vähäinen ja neulasten syönti alentaa kasvua edelleen.
- Tuhoalueen mäntymetsissä ei tulisi pitää enää varastossa viimekeväistä mäntypuutavaraa. Suurin vaara puiden laajamittaiselle kuolemislle on siinä, kun kuivuvista puutavaravarastoista leviää ytimennävertäjiä ja pikikärsäkkäitä eläviin puihin ja laajat pystypuustojen seuraustuhot lähtevät sitä kautta liikkeelle.
- Kasvatusmetsien lannoituksia on syytä tuhopuumetsissä lykätä, kunnes ruskomäntypistiäistuho on ohi ja puissa on vähintään kaksi tervettä neulaskertaa ja yhteyttävä latvus on kasvukunnossa.